

РЕШЕНИЕ

№ 1577

гр. София, 10.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 28.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **9740** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.,вр.203 и сл.АПК, вр с чл.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на Н. Л. П. от [населено място] срещу Национална агенция за приходите за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 4460 лева, от които 3470 лева причинени в резултат на незаконосъобразни действия е бездействия на ревизиращия екип за периода 24.09.2021 година до 26.10.2021 година и изразяващи се в заплатен адвокатски хонорар за подаване на възражение срещу съставния Ревизионен доклад в размер на 1440 лева, сума в размер на 544 лева заплатена на 29.09.2021 година за извършен превод на документи и сума в размер на 1486 лева- заплатена за превод на документи на дата 26.10.2021 година, ведно със законната лихва върху сумата от 3470 лева считано от 26.05.2022 година до окончателното изплащане на сумата, както и сумата от 990 лева претърпени имуществени вреди – претърпяна загуба в резултат на отменен незаконосъобразен Ревизионен акт № Р-22221220006894-091-001/26.05.2022 година, отменен с Решение изх. № 1303/18.08.2022 година, издадено от Директор на Дирекция ОДОП за периода от 01.06.2022-09.06.2022 година и представляващи заплатен адвокатски хонорар за подаване на жалба срещу издадения РА и сума от 30 лева- за извършен превод на документи, приложени към жалбата срещу издадения РА за периода от 01.06.2022 година до 09.06.2022 година, ведно със законната лихва върху сумата от 990 лева за периода от 18.08.2022 година до окончателното

изплащане на сумата.

В исковата молба се навеждат подробни доводи за основателността и доказаността на всеки един от исковете и се иска да бъде осъден ответникът да заплати посочените суми. Претендират се и сторените по делото разноски .

В съдебно заседание, ищецът- Н. Л. П. редовно и своевременно призован, не се явява. Исковата и молба се поддържа от адвокат Д. , редовно упълномощена ,която заявява претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по иска- Национална агенция по приходите – [населено място], редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт Н., редовно упълномощена, която оспорва исковата молба по основание и размер, прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, платено в хода на ревизионното производство и заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

СГП редовно и своевременно призована се представлява от прокурор М., която намира исковата молба за основателна и доказана и моли да бъде уважена.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

На 13.09.2021 година органи по приходите при ТД на НАП- С. е съставен Ревизионен доклад № Р-22221220006894-092-001, с който е предложено да бъдат установени задълженията на ревизируания субект- Н. Л. П. за Данък върху годишната данъчна основа по чл.17 от ЗДДФЛ за периода от 01.01.2014 година до 31.12.2019 година.

РД е връчен на 19.09.2021 година на ищеца.

На 24.09.2021 година между ищеца и Адвокатско дружество „ Д. и Х.“ е сключен Договор за правна защита и съдействие, по силата на който Адвокатското дружество поело задължение за изготвяне и подаване пред НАП на възражение срещу РД № Р-22221220006894-092-001/13.09.2021 година, както и искане за удължаване срока за представяне на възражение, за изготвяне и подаване на жалба по административен ред срещу Ревизионен акт по ревизионно производство, образувано срещу възложителя след издаването му и ако бъде издаден пред Директор на Дирекция ОДОП, както и представителство на възложителя в производството пред ревизионните и решаващите органи в административната фаза. Договорено е, че за услугите посочени в чл.1 от Договора, възложителят се задължава да заплати по банков път на изпълнителя възнаграждение- за услугите посочени в чл.1 от Договора -1440 лева с ДДС в срок от 7 дни от подписване на договора и получаване от изпълнителя на фактура, договорено е, че възнаграждението не включва държавни и нотариални такси, преводачески, куриерски, съдебни, административни и пътни, и други разходи, дължими по повод изпълнение на услугите по чл.1 и възнаграждението не включва и съдебно обжалване на Решението на Директор на Дирекция ОДОП/ ревизионния акт, ако това се наложи .

Към Договора е приложена Фактура с доставчик Адвокатско дружество „ Д. и Х.“ с получател Н. Л. П. с основание- изготвяне на възражение по издаден РД № Р-22221220006894-092-001/13.09.2021 година и представяне на писмени доказателства, подаване на искане за удължаване на срока за възражение, консултация с клиента и съдействие при подбор на документи, съпроводено от платежно нареждане за извършен банков превод.

На 04.10.2021 година ищецът депозирал писмено възражение срещу съставения РД,

подадено от адвокат Х. с приложени към него доказателства представени в превод на български език, а на 04.11.2021 година е подадено допълнение към възражение срещу съставения РД отново от адвокат Х., към което са приложени писмени доказателства в превод на български език.

На 26.05.2022 година срещу ищеца е издаден РА № Р-22221220006894-091-001, с който са установени задълженията на ревизирания данъчен субект по видове и по периоди, подробно посочени в него.

Срещу издадения РА ищецът подал жалба до Директор на Дирекция ОДОП/ отново подадена от адвокат Х.. Към жалбата е приложен Договор за правна защита и съдействие от 01.06.2022 година, по силата на който Адвокатско дружество „Д. и Х.“ в качеството на изпълнител се задължило при условията и срещу възнаграждение, уговорено договора да изготви и депозира жалба до Директор на Дирекция ОДОП [населено място] срещу РА № Р-22221220006894-091-001/26.05.2022 година, а за извършване на услугата – предмет на договора, възложителят- ищец в настоящото производство се задължил да заплати на изпълнителя възнаграждение в размер на 960 лева с ДДС платимо в срок до 5 работни дни от подписване на договора.

Към Договора е приложена фактура от 01.06.2022 година издадена от Адвокатско дружество „Д. и Х.“ с данъчна основа 800 лева и начислен ДДС в размер на 160 лева / с обща стойност 960 лева, придружена от платежно нареждане от 01.06.2022 година, удостоверяващо, че ищецът П. е превела по банковата сметка на Адвокатското дружество сумата от 960 лева на 01.06.2022 година. Към жалбата са приложени документи, представени в превод на български език.

С Решение № 1303/18.08.2022 година Директор на Дирекция ОДОП при ЦУ на НАП- [населено място] отменил обжалвания от ищеца Ревизионен акт в оспорената част на установения данък върху дохода по ЗДДФЛ за данъчен период 2018 година.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство по издаване на РА и по неговото обжалване.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената искова молба срещу НАП за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди от отмяната на издадения Ревизионен акт по административен ред за процесуално допустима, подадена от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от предявяване. Разгледана по същество, исквата молба се явява частично основателна и доказана. Съображенията за това са следните:

Съгласно чл.7 от Конституцията на РБ държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица. Разпоредбата се съдържа в глава първа на [Конституцията](#), посветена на основните начала за държавно устройство, но същата не е пряк път за защита. Тя прогласява основен принцип, осъществяването на който трябва да се уреди със закон. Такъв закон е Законът за отговорността на държавата и общините за вреди. ЗОДОВ разграничи отговорността на два вида- отговорност за дейност на администрацията и отговорност за дейност на правозащитни органи, като в чл. 1.ал.1 от ЗОДОВ е посочено, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. По силата на алинея

второ,исковете по ал.1 се разглеждат по реда,установен в [Административнопроцесуалния кодекс](#), като местната подсъдност се определя по [чл. 7, ал. 1](#)-искът за обезщетение се предявява пред съда по мястото на увреждането или по настоящия адрес или седалището на увредения срещу органите по [чл. 1, ал. 1](#) и [чл. 2, ал. 1](#), от чиито незаконни актове, действия или бездействия са причинени вредите

В разпоредбата на чл.203 АПК е регламентиран редът за предявяване на искове за обезщетения, а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди,причинени на граждани и юридически лица. Съгласно [чл. 4 от ЗОДОВ](#) дължимото обезщетение е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Отговорността е обективна и не е обвързана от наличието или липсата на вина у длъжностното лице, пряк причинител на вредите. Елемент от фактическия състав на отговорността на държавата е установяване на законосъобразността на акта, действието или бездействието на държавния орган - т. е. ако изобщо не са регламентирани в закона, или ако противоречат на материално правни и процесуални норми. Отговорността не се презумира от закона, затова в тежест на ищеца е да установи наличието на кумулативно изискуемите се предпоставки за отговорността по [чл. 1 от ЗОДОВ](#) - законосъобразен акт, отменен по съответен ред, действие или бездействие на административен орган по повод изпълнение на административна дейност, настъпила вреда, причинна връзка между отменения акт, действие или бездействие и вредата. При липсата на който и да било елемент от фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл.1 от ЗОДОВ. Съгласно чл.205 от АПК,искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице,представлявано от органа,от чиито законосъобразен акт, действие или бездействие са причинените вреди

От така очертаната разпоредба е видно, че искът е осъдителен и с него се цели възмездяване на лицето,претърпяло вреди вследствие на законосъобразни актове, действия и бездействия.Но отговорността на държавата не е безусловна.За да бъде ангажирана,то следва да бъдат налице визираните в чл.1 от ЗОДОВ предпоставки-незаконсъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред,вреда от такъв административен акт,причинна връзка между постановения законосъобразен акт,действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат.

В настоящия случай на първо място, искът е насочен срещу надлежен ответник-Национална агенция по приходите, която съгласно разпоредбата на чл.2 ал.2 от ЗНАП е юридическо лице на бюджетна издръжка със седалище С. и длъжностните лица, съставили Ревизионен доклад и издали отменения Ревизионния акт № Р-22221220006894-092-001/26.05.2022 година са двама инспектори по приходите при ТД на НАП и Началник сектор “Ревизии“ и главен инспектор по приходите при ТД на НАП- С., но ТД на НАП не е юридическо лице. На второ място, съгласно сега действащия Закон за НАП-чл.6-Агенцията се състои от централно управление и териториални дирекции.Централното управление подпомага дейността на изпълнителния директор по планирането, организирането,ръководството и контрола на цялостната дейност на агенцията, както и в изпълнението на предоставените му правомощия по този закон., а териториалните дирекции установяват публичните вземания за данъци, за задължителни осигурителни вноски и други публични

вземания, възложени им със закон, както и обезпечават и събират публичните вземания. Наред с това, съгласно чл.19,ал.1 от ЗНАП, Агенцията отговаря за вредите, причинени на физически и юридически лица от незаконни актове, действия или бездействия на нейни органи и служители при или по повод изпълнение на дейността им, а по силата на алинея втора, обезщетения за вреди от незаконни актове, действия или бездействия по ал. 1 може да се искат след тяхната отмяна. Когато вредите са причинени от нищожен акт на органите или служителите на агенцията или от тяхно незаконно действие или бездействие, нищожността на акта, съответно незаконосъобразността на действието или бездействието, се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение и отговорността на агенцията обхваща всички имуществени и неимуществени вреди и пропуснати ползи и се реализира по реда, предвиден в [Закона за отговорността на държавата за вреди, причинени на граждани](#). Съгласно чл.17,ал.6 от ДОПК Задължените лица имат право на обезщетение за вредите, причинени им от незаконни актове, действия или бездействия на органи по приходите и публичните изпълнители при или по повод изпълнение на дейността им. Отговорността се реализира по реда, предвиден в [Закона за отговорността на държавата за вреди, причинени на граждани](#).

На следващо място, пасивно легитимирани по тези иски са съответните държавни органи - юридически лица, а не техните териториални подразделения или обособени структури без правосубектност, тъй като по исковите за обезщетяване на вреди, причинени на граждани, пасивно легитимиран е държавният орган, с който длъжностното лице, причинител на вредата, е в трудови или служебни правоотношения. Отговорността на държавния орган се обосновава с качеството му на възложител на работата, която се извършва в негов интерес, и с правото му на подбор на съответните длъжностни лица за изпълнение на определени трудови или служебни функции.

По силата на чл.6,ал.3 от ЗНАП, Териториалните дирекции установяват публичните вземания за данъци, за задължителни осигурителни вноски и други публични вземания, възложени им със закон, както и обезпечават и събират публичните вземания, като в териториалните дирекции могат да се създават дирекции, отдели и сектори. В чл.7, ал.1 от ЗНАП е посочено, че органи на агенцията са директорите на дирекции, началниците на отдели и сектори, служителите, заемащи длъжност "държавен експерт по приходите", "държавен инспектор по приходите", "главен експерт по приходите", "старши експерт по приходите", "експерт по приходите", "главен инспектор по приходите", "старши инспектор по приходите" и "инспектор по приходите". От своя страна, с ДОПК се уреждат производствата по установяване на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски, както и по обезпечаване и събиране на публичните вземания, възложени на органите по приходите и публичните изпълнители. По силата на Чл. 7, ал. 1 от ДОПК, актовете по този кодекс се издават от орган по приходите, съответно от публичен изпълнител от компетентната териториална дирекция. Правомощията на органите по приходите са визирани в чл.12,ал.1 от ДОПК, като едно измежду които е да извършват проверки и ревизии. В чл.108 от ДОПК е доуточнено, че данъчните задължения и задълженията за задължителни осигурителни вноски се установяват с ревизионен акт по [чл. 118](#). По силата на чл.110 от ДОПК, органите по приходите осъществяват

данъчно-осигурителния контрол чрез извършване на ревизии и проверки. Съгласно алинея втора на чл.110 от ДОПК, ревизията е съвкупност от действия на органите по приходите, насочени към установяване на задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски. От друга страна, в чл.118 от ДОПК е доуточнено, че [javascript:y1\(\)](#) с ревизионния акт се установяват, изменят и/или прихващат задължения за данъци и за задължителни осигурителни вноски,. възстановяват резултати за данъчен период, подлежащи на възстановяване, когато това е предвидено в закон, възстановяват недължимо платени или събрани суми. Съгласно чл.119,ал.2 от ДОПК, ревизионният акт се издава от органа, възложил ревизията, и ръководителя на ревизията в 14-дневен срок от подаването на възражение или от изтичането на срока за подаване на възражение. В разпоредбата на чл.112,ал.2 от ДОПК е посочено, че ревизията може да се възлага от: органа по приходите, определен от териториалния директор на компетентната териториална дирекция или от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите или определен от него заместник изпълнителен директор - за всяко лице и за всички видове задължения и отговорности за данъци и задължителни осигурителни вноски. От друга страна, в нормата на чл.152,ал.1 и 2 от ДОПК е визиран задължителен административен ред за обжалване на ревизионен акт пред решаващия орган-Директор на Дирекция“ ОДОП“ -Ревизионният акт може да се обжалва изцяло или в отделни негови части в 14-дневен срок от връчването му, като решаващ орган е съответният Директор на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" при Централното управление на Националната агенция за приходите.

От събраните по делото доказателства е видно, че ищецът претендира заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди, вследствие отмяна по административен ред на Ревизионен акт № Р-22221220006894-091-001/26.05.2022 година от страна на Директор на Дирекция ОДОП с Решение № 1303/18.08.2022 година заплатеното от него адвокатско възнаграждение по повод подаване на писмено възражение срещу съставения РД в размер на 1440 лева за изготвяне на писмено възражение и сумата от 544 лева и сума в размер на 1486 лева заплатена сума за превод на документи, послужили за представяне в хода на производството по подаване на писмено възражение срещу съставения Ревизионен доклад и допълнение към възражение и за сумата от 960 лева – заплатено адвокатско възнаграждение за подаване на жалба до Директор на Дирекция ОДОП срещу издадения Ревизионен акт в хода на задължителното административно обжалване пред Директор на Дирекция ОДОП при ЦУ на НАП- [населено място] и сума в размер на 30 лева - направени разходи за превод на документи представени с жалбата срещу издадения Ревизионен акт по административен ред.

В конкретния случай, решаващият орган по чл. 152,ал. 2 ДОПК, издал Решението, с което е отменен РА от 26.05.2022 година безспорно е административен орган, действащ в изпълнение на нормативно възложени задължения и това по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност във фазата на административното обжалване. От друга страна, самият Ревизионен акт също е властнически акт- на органи по приходите, с който се установяват задължения за данъци ЗДДС/.

Следва да бъде посочено, че производството по оспорване на ревизионния акт в конкретния случай се е развило по реда на ДОПК, като е приключило във фазата на обжалването по административен ред и е приключило с отмяна на издадения срещу ищеца Ревизионен акт от 26.05.2022 година. Но в Глава осемнадесета на ДОПК

"Обжалване на ревизионния акт по административен ред" ,в която систематично място имат разпоредбите на чл.152-чл.155 няма норма, която урежда въпроса с разпределението на понесените от страните разноски. От друга страна, съгласно ДОПК обжалването на ревизионните актове по административен ред е задължително, а не алтернативно/ по воля и желание на страната, за която актът е неблагоприятен/, ревизионният акт и същият не може да се обжалва пред съда, ако не е бил обжалван пред Директор на Дирекция ОДОП. Вярно е, че в разпоредбата на чл. 161 ДОПК е уредена отговорността за разноските , но в хода на съдебно обжалване на ревизионен акт и тя има своето систематично място в Глава деветнадесета "Съдебно обжалване на ревизионния акт "като предвижда, че на жалбоподателя се присъждат разноските по делото и възнаграждението за един адвокат за всяка инстанция, съразмерно уважената част на жалбата, като съдът е в правото си да редуцира тези разноски при определени предпоставки. Но също така е вярно, че съгласно § 2 от ДР на ДОПК за неуредените в кодекса въпроси се прилагат разпоредбите на АПК и Гражданския процесуален кодекс (ГПК). От друга страна, в АПК въпросът с разноските в административното производство също не е уреден. В Глава шеста "Оспорване на административните актове по административен ред" този въпрос изобщо не е засегнат. В глава пета „Издаване на административни актове“, Раздел първи "Индивидуални административни актове", с разпоредбата на чл. 47, ал. 2 е предвидено на лицата по чл. 44, ал. 3 от същия кодекс да "се признават пътни и други разходи" от органа, водещ производството, преди издаване на акта по нормативи, определени от министъра на финансите. Съгласно чл. 59, ал. 2, т. 6 АПК индивидуалният административен акт следва да съдържа и разпореждане относно разноските. Това задължава административния орган при издаването на административния акт да обобщи направените до момента разноски от участващите в производството страни и да ги разпредели съобразно факта по чия инициатива или по чия вина са предприети съответните процесуални действия. Налице е законова празнота и в ДОПК и в АПК относно понесените от страната разноски в това производство. Наред с това, в отменителното Решение на Директор на Дирекция ОДОП от 18.08.2022 година, не се съдържа разпореждане относно разноските. За страната в обжалването по административен ред съществува единствено възможността да претендира като претърпени вреди направените разноски в производството по обжалване по административен ред на издадения срещу нея Ревизионен акт единствено по реда на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, тъй като друг ред за защита не съществува и не е налице хипотезата на чл.8,ал.3 от ЗОДОВ/ когато закон или указ е предвидил специален начин на обезщетение, този закон не се прилага. Това е така, защото правото на защита и правна помощ е основно конституционно право не само на гражданите, но и на юридическите лица, и упражняването му не може да се тълкува само и единствено като акт на свободната воля за договаряне на ищеца. Да се приема противното ,това би означавало да се ограничи правото на защита посредством липса на възможност да се възстановяват разноските за защитата и очевидно не е такава идеята на законодателя. Следва да бъде посочено, че разпоредбата на чл.13 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи /КЗПЧОС/, ратифицирана със закон, приет от НС на 31 юли 1992 г. ,ДВ, бр. 66 от 14.08.1992 г., обн., ДВ, бр. 80 от 2.10.1992 г., в сила от 7.09.1992 г/. урежда правото на ефективни правни средства за защита и сочи, че всеки, чиито права и свободи, предвидени в тази конвенция, са нарушени, трябва да разполага с ефикасни вътрешноправни средства за тяхната защита от съответна национална институция дори и нарушението да е извършено от лица, действащи в качеството си на представители на официалните власти. Безспорно разпоредбата е приложим и по отношение на юридически лица/ в който дух е именно и ЗОДОВ/ и за

да са ефикасни средствата за защита, те не трябва да бъдат ограничавани по никакъв начин и в нито един момент – нито в административната фаза на обжалване, нито в съдебната.

Неоснователен е доводът на процесуалния представител на ответника по иска, че Ревизионният доклад не съставлява индивидуален административен акт и неоснователно се претендира нанесена вреда от издаването му, тъй като Ревизионният доклад се явява предложение за установяване на задължения и депозирането на възражения по него съставлява право на лицето, упражнено в негова полза, а упражняването на правото не е вредоносно, за да обоснове претенция по чл.1,ап.1 от ЗОДОВ, като едно от условията за допустимост на иска по чл.204,ап.1 АПК е административният акт да е отменен по съответния ред, който е обжалван по административен и/или съдебен ред и съставеният Ревизионен доклад не е административен акт, той е процедурен акт. На първо място, за вида и характера на един акт се съди не от неговото наименование, а от характера и съдържанието на правните последици, които той предизвиква. **На второ място в редица съдебни решения, в това число и в РЕШЕНИЕ № 11021 ОТ 16.07.2019 Г. ПО АДМ. Д. № 11733/2018 Г., III ОТД. НА ВАС е посочено, че „Член 4 от ЗОДОВ** предвижда, че държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Едно от условията на [чл. 204, ап. 1 от АПК](#) за допустимост на иска за реализиране на отговорността на държавата и общините за вреди по [чл. 1, ап. 1 от ЗОДОВ](#) е административният акт да е отменен по съответния ред, който е обжалван по административен и/или съдебен ред. Това обжалване, във всичките му фази, включително и съдебната фаза не е задължително да бъде осъществено с помощта на адвокат, но когато е ползвана правна защита и са направени разходи те подлежат на възмездяване. Следователно, след като едно от условията на [АПК](#) за образуване на производство по [чл. 1, ап. 1 от ЗОДОВ](#) е административният акт да е отменен по административен или/и съдебен ред и след като в тези производства гражданинът е ползвал адвокатска защита, защото не е могъл сам да се защити, то хонорарът, платен на адвокат за осъществяване на тази защита е имуществена вреда, която е в пряка причинна връзка с отменения като незаконнообразен административен акт /в случая РД/ и е непосредствена последица от него, а не неприсъщ или луксозен разход. Взаимовръзката между издадения РД и потърсената от ревизирането лице адвокатска защита е пряка и непосредствена, тъй като те се намират в отношение на обуславяща причина и следствие - гражданинът не би потърсил адвокатска помощ, ако срещу него не е издаден акт, увреждащ неговите законни права и интереси. Не е спорно, че ревизионният доклад е констативен акт, с две основни функции в ревизионното производство сезираща и доказателствена и е част от дейността по издаването на РА. Ревизионният доклад е последица от извършената дейност на ревизиращите органи, която е административна по своя характер, още повече, че обжалването на издадения в последствие РА е законово регламентирано и е средство за защита на лицето, което твърди, че не е виновно и че неговите права са накърнени неправомерно от административния орган. Многократно в своята практика Върховния административен съд е подчертавал, че според [чл. 1, ап. 1 от ЗОДОВ](#) държавата и общините отговарят за вредите причинени на граждани или юридически лица от незаконнообразни актове, действия и бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Тази формулировка на закона не дава основание за ограничено тълкуване, чрез което приложното поле на нормата да се сведе само до индивидуалните административните актове и да се изключат останалите актове издадени в резултат

на административна дейност. Това е така, тъй като определящо за отговорността по [чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ](#) определяща е не правната същност на акта, а основния характер на дейността на органа, който го е издал.“. Това становище е застъпено и в редица други съдебни решения на ВАС и в **РЕШЕНИЕ № 10973 От 15.07.2019 Г. ПО АДМ. Д. № 4132/2019 Г., III ОТД. НА ВАС.**

Отговорността, съобразно фактическите състави на ЗОДОВ, следователно е резултат от незаконосъобразно осъществяване на публични функции-административни и правозащитни от органите на държавата, общините и съдебната власт. Спазването на законността и защитата на правопорядъка, като израз на принципа на върховенството на закона, е задължение на всички длъжностни лица и органи на публичната власт. Задълженията, които законите възлагат на административните органи в тази насока са свързани, освен с издаване на индивидуални, общи и нормативни административни актове чрез упражняване на правоприлагаща и нормотворческа дейност, и с налагане на административни наказания. Наред с другите правни форми на изпълнителна дейност - правотворческа, правоприлагаща и договорно-правна, класифицирани според предметно им съдържание и цел, тя представлява форма на административна /изпълнителна/ дейност, извършва се по административен ред чрез властнически метод, въз основа на законово предоставена административна компетентност.

В конкретната хипотеза, действително е налице отмяна на Ревизионния акт, който е издаден в резултат на административна дейност и то във фазата на административното обжалване от страна на Директор на Дирекция ОДОП. Основният спорен въпрос по делото е дали вредите, които претендира ищецът в размер на 3470 лева за ползване на адвокатска защита и подаване на възражение срещу съставения РД и за представяне на документи на чужд език, за чийто превод е заплатил сумата от 1440 лева- заплатено адвокатско възнаграждение за подаване на възражение срещу съставения РД както и две суми от 544 лева за превод на документи от чужд език и сумата от 1486 лева също платена за превод на документи на чужд език, както и сумата от 960 лева заплатено адвокатско възнаграждение за депозиране на жалба срещу издадения РА и 30 лева – направен разход за превод на документи, приложени към жалбата срещу РА по административен ред във фазата на задължителното административно обжалване и дали са пряка и непосредствена последица от отмяната на Ревизионния акт по административен ред от страна на Директор на Дирекция ОДОП.

От доказателствата по делото е видно, че след като е съставен Ревизионен доклад, връчен на 19.09.2021 година, ищецът е ангажирал адвокатска защита, като е упълномощил Адвокатско дружество „ Д. и Х.“, като на 24.09.2021 година между ищеца и Адвокатско дружество „ Д. и Х.“ е сключен Договор за правна защита и съдействие, по силата на който Адвокатското дружество поело задължение за изготвяне и подаване пред НАП на възражение срещу РД № Р-22221220006894-092-001/13.09.2021 година, както и искане за удължаване срока за представяне на възражение, за изготвяне и подаване на жалба по административен ред срещу ревизионен акт по ревизионно производство, образувано срещу възложителя след издаването му и ако бъде издаден пред Директор на Дирекция ОДОП, както и представителство на възложителя в производството пред ревизионните и решаващите органи в административната фаза. Договорено е, че за услугите посочени в чл.1 от Договора, възложителят се задължава да заплати по банков път на изпълнителя възнаграждение- за услугите, посочени в чл.1 от Договора -1440 лева с ДДС в срок от 7 дни от подписване на договора и получаване от изпълнителя фактура, договорено е , ч че възнаграждението не включва

държавни и нотариални такси, преводачески, куриерски, съдебни, административни, пътни и други разходи, дължими по повод изпълнение на услугите по чл.1 и възнаграждението не включва и съдебно обжалване на Решението на Директор на Дирекция ОДОП/ ревизионния акт, ако това се наложи.

Наред с това е установено, че адвокат Х. е подала не само писмено възражение срещу съставения РД, но и Допълнение към възражение с приложени писмени доказателства, като при издаването на РА възражението е прието за основателно от страна на органите по приходите. Доказано е, че договорената сума за изготвяне на възражение е платена по банков път от страна на ищеца по сметка на Адвокатско дружество „Д. и Х.“ на дата 24.09.2020 година в размер на 1440 лева.

Безспорно съставеният РД и издаденият ревизионен акт и Договорът за правна защита и съдействие от 24.09.2021 година се намират в отношение на обуславяща причина и следствие – ако не бе съставен РД и не бе издаден Ревизионният акт, нямаше да бъде ангажирана правна защита. Ето защо, въпреки че адвокатската защита черпи своето правно основание от Договора за правни услуги, който по съществото си е Договор за поръчка, той не прекъсва причинно-следствената връзка между незаконосъобразния акт на държавния орган и претърпяната вреда. Ревизионният доклад и Ревизионният акт са *conditio sine qua non*/ условие, без което не може/ и служат като единствено фактическо основание за извършване на разходите за правни услуги, минималният размер на които е нормативно определен. Ето защо, направеният разход за адвокатско възнаграждение при упражняване на основното право на защита е в пряка връзка с незаконосъобразния административен акт и ако той не бе издаден, ищецът не би ангажирал адвокатска защита по повод задължителното административно обжалване на този ревизионен акт пред Директор на Дирекция ОДОП и не би ангажирал такава и за подаване на писмено възражение срещу съставения Ревизионен доклад. Единствената възможност на ищеца да възстанови направените разходи за това производство, с които безспорно е намалено имуществото му, е тази да претендира обезщетяването им по реда на ЗОДОВ. Ако не бе съставен РД и не бе издаден този ревизионен акт, то и ищецът не би ангажирал адвокат. Да вярно е, че ангажирането на адвокат в това производство не е задължително, но също така е вярно, че само този факт не може да доведе до извод, че липсата на задължителност не е в пряка причинна връзка със съставения Ревизионен доклад и с издадения Ревизионен акт, още повече, че на всеки е предоставено право да защити правата и интересите си и това право е и конституционно установено. **Адвокатската защита е конституционно гарантирана от чл. 56 от Конституцията на Република България и законово регламентирана със Закона за адвокатурата дейност, която се осъществява от адвокати - лица с висше юридическо образование, които не са държавни служители и които за висококвалифицирания си труд получават хонорар от доверителя си на принципа на свободното договаряне при нормативно определен минимум. Тази защита е по закон задължителна само по определена категория дела и за определен кръг от лица, но на практика за всеки един чужденец, български гражданин без юридическо образование, а още повече за неграмотен или гражданин с начално или основно образование, би било много трудно, граничещо с невъзможното да се справи със защитата си по каквото и да е съдебно дело, особено ако насрещната страна, е държавен орган, носител на властнически правомощия, съветван и подпомаган от платени държавни служители с висше юридическо образование-юрисконсулти“.**

От доказателствата по делото се установи, че ищецът е заплатил сумата от 1440 лева за подаване на писмено възражение и допълнително възнаграждение срещу съставения РД за ползване на адвокатска защита и се доказва, че вредите са пряка и

непосредствена последица от отменения Ревизионен акт по административен ред.

Преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, т. е. които са адекватно следствие от увреждането. Непосредствени вреди са тези, които са настъпили по време и място, следващо противоположния резултат. Всичко това сочи, че ако не бе издаден съставен РД и не бе издаден ревизионният акт, то ищецът не би предприел действия по депозиране на възражение и обжалването на РА по административен ред и от там не би направил тези разходи, свързани с ангажиране на адвокат. Вредата е неблагоприятна последица, която накърнява правната сфера на едно лице. Вредите се делят на две големи групи: имуществени (материални) вреди и неимуществени (морални) вреди. Имуществените вреди накърняват имуществената сфера на лицата. Това са правото на собственост, ползване, строеж, сервитут, правото на надстройкаване, пристрояване, подстройкаване, различните субективни права на вземане, наследствени права и т.н. При договорната отговорност се носи отговорност за имуществени вреди. От своя страна, имуществените вреди се делят на претърпени загуби и пропуснати ползи. Претърпяна загуба е онази разлика в имуществото на лицето, която се получава след неизпълнение на задълженията на другата страна по договора и при нея се съпоставя наличното имущество на изправната страна по време на възникването на задължението и наличното имущество на страната след неизпълнението на задължението и тази разлика се нарича претърпяна загуба.

Доказа се, че е налице и причинна връзка между заплатената сума за адвокатско възнаграждение и издадения и отменен по административен ред Ревизионен акт. Легална дефиниция на тези понятия - пряка и непосредствена последица от увреждането, законодателят не е дал нито в Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, нито в чл. 51 от действащия Закон за задълженията и договорите, към който препраща параграф 1 от ПЗР на ЗОДОВ, нито в действалия от 1893 до 1950 г. Закон за задълженията и договорите, нито в други нормативни актове от действащото право. Както правната теория, така и съдебната практика, обаче, е приела критерии, от които да се изхожда при дефинирането на тези понятия. Според правната доктрина водещи при определянето на съдържанието на понятията „пряка и непосредствена последица“ са теорията за равноценността, според която един факт е причина за резултата, когато, ако този факт е липсвал, то резултатът не би настъпил, и адекватната теория, съгласно която причина са тези условия, които причиняват резултата нормално, типично, адекватно, а не по изключение. В практиката на Върховния касационен съд, изразена в Решение № 81/27.1.2006 г. по гр.д. № 23/2005 г. на 4 гражданско отделение на ВКС, Решение № 129/25.07.2005 г. по гр.д. № 2439/2003 г. на същото отделение на ВКС и други е възприето разбирането, че „...непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоположния резултат, а преки са тези, обосновават причинната връзка между противоположността на поведението на деликвента и вредите“. Основавайки се на това разбиране, гражданските съдилища и Върховния касационен съд безпротиворечиво приемат като вреди по смисъла на чл. 45 във връзка с чл. 51 от ЗЗД платените от гражданин с телесно увреждане хонорари за преглед и лечение от лекар и зъболекар, платените от собственик на увредена вещ хонорари за нейното възстановяване от съответен специалист, и други подобни, макар и да няма законово задължение да бъде потърсено съдействие от специалист в съответната област. Това е така, тъй като се приема, че разходите за хонорари на тези специалисти са неотменно свързани с увреждането, че без тяхна помощ увреденото лице не би се справило адекватно с последиците от това увреждане, и че те са породени

единствено и само от това увреждане, и ако то не беше налице, те не биха били направени. Водени от това разбиране, гражданските съдилища и Върховният касационен съд безпротиворечиво приемат като пряка и непосредствена последица от увреждането по смисъла на чл. 4 от ЗОДОВ и платените от гражданите хонорари за адвокатска защита в хипотезите на т. т. 1-7 на ал. 1 на чл. 2 от ЗОДОВ, макар и адвокатската защита да не е задължителна, тъй като според тези съдилища „разходите по ангажирането на адвокатска защита представляват непосредствена вреда от неправомерното задържане, чието пряко следствие е дължимост на хонорар, който следва да е съответен на правната защита, необходима на лицето, с оглед повдигнатото обвинение.

В конкретния случай, тъй като заплатеното адвокатско възнаграждение е по повод издадения Ревизионен акт, който впоследствие е отменен от страна на Директор на Дирекция "ОДОП" с Решение от 18.08.2022 година, то приложение относно възражението за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение следва да бъде разгледано. Вярно е, че нормата на чл.78, ал.5 ГПК предоставя право на съда по искане на страната, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, да може по искане на насрещната страна да го намали до долна граница, под която не може да се намали възнаграждението - не по-малко от минималния размер, предвиден в Закона за адвокатурата, но съдът не е обвързан с максималния размер, който може да присъди възнаграждение, при условие, че е доказано като заплатено.

В конкретния случай, с Ревизионния доклад е предложено да бъде установено задължение на ищеца в размер на 354 300,15 лева, а с Ревизионния акт са установени задължения на ревизирувания данъчен субект в размер на 1636,64 лева/ от които главница в размер на 1247,73 лева и лихва в размер на 388,91 или материалният интерес възлиза на 1636,64 лева. Възнаграждението, което е договорно от страна на адвоката и ищеца при депозиране на възражението срещу съставения РД е изчислено на база предложението за установяване размер на задълженията – 354 300,15 лева и именно това е материалният интерес, послужил за определяне на дължимото адвокатско възнаграждение. Съгласно чл.8/ действащ към момента на сключване на Договора за правна защита и съдействие/ *изм. и доп. ДВ. бр.68 от 31 Ю. 2020г.* от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела с определен материален интерес възнаграждението е по т.5- при интерес от 100 000 лева до 1 000 000 лева - 3530 лева плюс 1 % за горницата над 100 000 лева или минималното възнаграждение при интерес от 354 300,15 лева възлиза на 6073 лева и върху него отделно следва да се начисли ДДС в размер на 20 %. Договореното и заплатеното адвокатско възнаграждение е в размер на 1200 лева без ДДС и същото не е прекомерно, за да бъде редуцирано. Вярно е че, ищецът е заплатил сума в размер на 240 лева ДДС или общото платеното възнаграждение е в размер на 1440 лева, но това не е прекомерно и не може да доведе до редуциране на полагащото се възнаграждение. Нещо повече дори, съгласно § 2а от ДР на Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения. (Нов - ДВ, бр. 43 от 2010 г., изм. - ДВ, бр. 28 от 2014 г., доп. - ДВ, бр. 84 от 2016 г.) За нерегистрираните по Закона за данъка върху добавената стойност адвокати размерът на възнагражденията по тази наредба е без включен в тях данък върху добавената стойност, а за регистрираните дължимият данък върху добавената стойност се начислява върху възнагражденията по тази наредба и се счита за неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение, като се дължи съобразно разпоредбите на Закона за данъка върху добавената стойност. Именно върху сумата от 1200 лева е начислен ДДС в размер на 20 % и самото възнаграждение, което в случая се претендира като обезщетение

не е прекомерно, за да бъде редуцирано от страна на съда. Наред с това, настоящият съдебен състав намира, че защитата срещу съставения РД предполага сериозно запознаване с всички събрани в хода на ревизионното производство доказателства, задълбочен анализ не само на доказателства, но и на приложими правни норми и отделно от това добро познаване на Европейското право, при което заплатеният адвокатски хонорар не е несправедлив и несъответен на оказаната правна помощ. Напротив – точно обратното. С оглед на това, настоящият съдебен състав намира възражението за недоказаност на иска по размер, респективно на това, възражението за прекомерност на претендираното обезщетение за претърпени имуществени вреди за неоснователно и не следва да бъде уважено. Неоснователен е и доводът на процесуалния представител на ответника по иска в Отговора на исковата молба, че не е доказано, че Адвокатското дружество е включило фактура в Дневника за продажби, нито има доказателства за това дали дружеството е осчетоводило издадената данъчна фактура за оказаната адвокатска услуга, защото процесуалният представител на ответника по иска цели да измести правния спор и посочените твърдения биха били относими в друго производство – по отношение на претендирано право на данъчен кредит но не от ищеца, а от самото Адвокатско дружество. Нещо повече дори, при сключване на Договора за правна защита и съдействие и при неговото изпълнение, възложителят в случая ищец няма законово задължение да следи дали заплатената от него сума е надлежно осчетоводена от страна на Адвокатското дружество и дали фактурата е включена в Дневника за продажби или как е осчетоводено плащането. Очевидно никъде, в нито един закон, още по-малко в ЗОДОВ не е предвидено такова задължение на клиента на адвоката. Нещо повече дори въпросът за реалността на доставката/ в какъвто смисъл са доводите на процесуалния представител на ответника по иска/ изобщо не е предмет на разглеждане в настоящото производство и няма как да бъде изследван в него. Въпреки това, ищецът е представил доказателства за осчетоводяването на фактурата и на полученото плащане от страна на Адвокатското дружество.

От доказателствата по делото е безспорно установено, че ищецът е превел сумата от 1440 лева за изготвяне на възражение и допълнително възражение срещу съставения РД именно на датата на подписване на Договора за правна защита и съдействие - на дата 24.09.2021 година и по този начин е претърпял загуба в посочения размер.

Настоящият съдебен състав не споделя наведените доводи от страна на ищеца, че вредите се дължат на незаконосъобразни действия и бездействия на органите по приходите, изразяващи се в грешни констатации, изводи и незаконосъобразно предложение на ревизиращите органи за установяване на задължения за Данък върху годишната данъчна основа и бездействия на органите по приходите, изразяващи се в несъбран достатъчен доказателствен материал, въз основа на който би могло да се достигне до правилните изводи на ревизиращия екип и неправилно анализиране на събраните доказателства, защото извършените в хода на ревизионното производство действия е неизвършването на такива не могат да се обжалват отделно/ в друго производство, тъй като те са част от строго регламентирано производство по установяване на задълженията на ревизирания данъчен субект. Недопустимо е в производство по ЗОДОВ тези действия или бездействия да бъдат предмет на отделно обжалване.

Настоящият съдебен състав намира, че не е налице хипотезата на чл.204, ал.4 от АПК/ сочена от ищеца като смесване на незаконосъобразни действия на органи по приходите и незаконосъобразни бездействия / като самият ищец не прави разлика между действия и бездействия/, за да се установи незаконосъобразност на действието или бездействието на органа, в хода на производството по иск с правно

основание чл.1 от ЗОДОВ. Това е така, защото на първо място, несъбиране на относими доказателства, не полагане на дължимата грижа за събиране на такива от страна на органите по приходите и неправилно анализиране на доказателства от страна на органите по приходите, не е бездействие, което да бъде установено от страна на съда в хода на производството по иск за заплащане на обезщетение, нито пък е действие. На второ място, незаконосъобразното действие, респективно незаконосъобразно бездействие на административен орган или на длъжностно лице могат да бъдат само- фактическо / или материално/ действие, което се предприема без правно основание- нормативен или административен акт, бездействие, изразяващо се в неизвършване на фактическо действие, което органът или длъжностното лице са задължени да извършат по силата на закон или бездействие на административен орган или длъжностно лице по негово задължение, произтичащо пряко от нормативен акт. Незаконосъобразно действие по смисъла чл.1,ал.1 от ЗОДОВ не може да бъде юридическо или правно действие, защото незаконосъобразното правно действие е незаконосъобразен юридически акт, който или е незаконосъобразен административен акт и в този случай отговорността пак ще бъде по чл.1 ,ал.1 от ЗОДОВ, но не за вреди от незаконосъобразни действия, а ще бъде за вреди от незаконосъобразен акт или е сделка по смисъла на гражданското право, осъществена от държавен орган, който е юридическо лице и в този случай отговорността за вреди ще бъде по правилата на гражданското право. Същото се отнася и за незаконосъобразното бездействие на административен орган. Ако то се състои от фактическа страна в непроизнасяне в съответния срок по чл.57 АПК по искане да се издаде ненормативен административен акт, това бездействие по дефиницията на чл.58,ал.1 и ал.4 от АПК е приравнено на административен акт-мълчалив отказ или мълчаливо съгласие. Мълчаливият отказ на администрацията казва ВКС в мотивите към т.4 на ТР № 3/22.04.2004 година не е фактическо действие, а юридически акт, който ако бъде отменен, обосновава обезщетение от незаконен акт на органа на администрацията. Съдебната практика на ВАС също е категорична, че неоснователни бездействия на административен орган по смисъла на чл.204,ал.4 от АПК са налице само при неизвършването на фактически, но не и на правни действия, каквито са хипотезите на чл.256 и чл.257 от АПК. Юридическите действия трябва предварително да бъдат отменени като административни актове, за да е допустимо сезирането на съда на посоченото основание чл.1,ал.1 от ЗОДОВ. Съставянето на РД и издаването на РА не представлява фактическо действие, а представлява първият – РД част от ревизионното производство, с който се предлага да бъдат установени задълженията на ревизирувания данъчен субект и издаването на РА, с който вече са установени задълженията на ревизирувания данъчен субект-административен акт, който обаче подлежи на обжалване и то по задължителен административен ред по реда на чл.152 и сл. ДОПК. **Но изрично в исковата молба ищецът е посочил, че при условията на евентуалност да се приеме, че заплатените суми за адвокатско възнаграждение и за извършени разходи за превод на документи произлизат от отмяната на Ревизионен акт по административен ред, и с оглед липсата на незаконосъобразно действие и бездействие на органите по приходите, съдът намира, че ищецът претендира вреди именно от отмяната на Ревизионния акт по административен ред.**

Всичко това води до извод,че всички елементи от фактическия състав на отговорността, визирани в чл.1 от ЗОДОВ са налице, което прави исковата претенция основателна и доказана и предпоставя осъждане на ответника да заплати посоченото обезщетение в размер на 1440 лева- заплатено адвокатско възнаграждение за подаване на писмено възражение срещу съставения РД. **В този**

смисъл са РЕШЕНИЕ №3879/29.03.2017

по адм. дело № 7174/2016 година по описа на ВАС, Решение №8585/26.06.2018 година на ВАС по адм. дело №6423/2017, Решение №9424/10.07.2018 година по адм. дело №6424/2017 година на ВАС.

По отношение на сумите от 544 лева – заплатена от ищеца сума за превод на документи на чужд език, направена на 29.09.2021 година и сума в размер на 1486 лева – отново заплатена сума за представяне на документи в превод на български език на дата 26.10.2021 година и сума в размер на 30 лева- заплатена сума за превод на документи, представени с жалбата срещу издадения РА.

От доказателствата по делото е установено, че при подаване на писменото възражение срещу съставения РД ищецът е представил писмени доказателства в заверен превод на български език, както и такива при подаване на допълнението към възражението срещу съставния РД, като преводът е извършен от фирма „Елпида-13“ЕООД- преводаческа агенция, като ако не бе съставен РД, то ищецът не би направил тези разходи. Нещо повече дори- именно въз основа на тези представени доказателства са приети за основателни възраженията на ищеца при издаване на РА и на практика въз основа на тях, е установено задължение в значително по-нисък размер от предложеното за установяване с РА и въз основа на тях Ревизионният акт е отменен по административен ред. Ако не бе започнало ревизионното производство, то и ищецът не би направил тези разходи за извършване на превод за да упражни правото си на защита, не би направил тези разходи и Ревизионният акт не би бил отменен. С оглед на това налице е пряка причинно-следствена връзка между отменения РА и направените разходи за извършен превод на документи. Неоснователен е доводът на процесуалния представител на ответника, че не е ясно дали преводаческата агенция е осчетоводила въпросните фактури, защото осчетоводяването не е елемент от състава на отговорността по чл.1 от ЗОДОВ, а засяга редовността на воденото счетоводство, като производството не е по ДДС, а е по чл.1 от ЗОДОВ. Наред с това от доказателствата по делото е установено, че ищецът за направения превод на документи е заплатил сумата от 544 лева с ДДС / като преводаческата агенция е издала данъчна фактура с описание- превод на документи във връзка с ревизионно производство на ищеца с дата 29.09.2021 година по повод подаване на възражение срещу съставения РД, като ищецът е заплатил посочената сума по банков път на преводаческата агенция / на дата 29.09.2021 година, както и сума в размер на 1486 лева отново по банков път на преводаческата агенция на дата 26.10.2021 година и тези доказателства са представени както с Възражението срещу РД, така и с Допълнението към възражението срещу съставения РД от дата 04.11.2021 година. Наред с това, доказва се още, че на дата 09.06.2022 ищецът е заплатил и сума в размер на 30 лева отново на преводаческата агенция за извършен превод на документи, които е приложил към жалбата си срещу издадения Ревизионен акт и въз основа на тези документи Ревизионният акт е отменен по административен ред, при което е безспорно, че тези разходи са необходими и присъщи, и ако не бяха направени от ищеца, то Ревизионният акт не би бил отменен, а от там и ако не бе образувано ревизионното производство, то ищецът не би ги направил тези разходи за превод на документи. Налице е пряка причинна връзка между отменения Ревизионен акт и направените разходи за превод на документи и тези разходи са пряка и непосредствена последица от отменения Ревизионен акт. С оглед на това на ищеца следва да бъдат присъдени всички направени суми за извършения превод на документи.

По иска за присъждане на законната лихва върху сумата от 3470 лева, считано от 26.05.2022 година до окончателното изплащане на сумата.

Задължението за лихва има акцесорен характер и следва съдбата на главното вземане. **Но искът за заплащане на законна лихва/ която всъщност е мораторна лихва за забава/върху размера на обезщетението,считано от датата 26.05.2022 година- издаване на Ревизионния акт до окончателното изплащане на сумата е неоснователен и недоказан.**

В ЗОДОВ няма изрична правна норма ,която да сочи на дължимост на мораторна лихва върху обезщетението,при което следва да намери приложение нормата на чл.86 от ЗЗД. В съответствие с разпоредбата на [чл. 86, ал. 1 от ЗЗД](#) във вр. с [чл. 84, ал. 2 от ЗЗД](#) и в конкретната хипотеза налице е безсрочно задължение, за което длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора/ РЕШЕНИЕ № 16917 ОТ 17.12.2013 Г. ПО АДМ. Д. № 2366/2013 Г., III ОТД. НА ВАС, и Решение № 667 по гр. д. № 1816 за 2008 г. на I ГО/ като изпадането на длъжника в забава да изплати обезщетението по чл.1 от ЗОДОВ е обусловено от отправянето на покана до него преди предявяването на иска,тъй като няма определен срок, в който следва да заплати определената парична сума като обезщетение. Това разрешение е напълно съответно на тълкуването, дадено в ТР № 3 по гр. д. № 3/95 г. на ОСГК относно момента, от който се дължи лихва върху обезщетение. Съгласно т. 4 от цитираното Тълкувателно решение, вземането за обезщетение става изискуемо от датата на влизане в сила на решението за отмяна на незаконосъобразния административен акт. В ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ № 3 ОТ 22.04.2005 Г. ПО ТЪЛК. ГР. Д. № 3/2004 Г., ОСГК НА ВКС е посочено, че от този момент ответникът изпада в забава и се дължи мораторна лихва, но само и единствено,ако същият е бил надлежно поканен да заплати полагащото се обезщетение и въпреки отправената покана, не е заплатил обезщетението. Обезщетение за вреди от незаконни административни актове, може да се иска след тяхната отмяна с решение на съда, като унищожаване, а при нищожните - с констатиране на нищожността в самия процес по обезщетяване на вредите. Когато вредите произтичат от фактически действия или бездействия на администрацията, обезщетението за тях може да се иска след признаването им за незаконни, което се установява в производството по обезщетяването - [чл. 1, ал. 2 ЗОДВПГ](#). В първия случай вземането за обезщетение за вреди става изискуемо от момента на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконния административен акт. В случай, че вредите произтичат от нищожен акт - от момента на неговото издаване.При незаконни фактически действия на администрацията този момент е тяхното преустановяване. От така определените моменти на изискуемост, започва да тече погасителната давност и се дължи мораторна лихва.

В конкретния случай, ищецът първо претендира заплащане на мораторна лихва за забава от дата 26.05.2022 година – когато е издаден Ревизионния акт, а не от датата, на която същият е отменен с Решението на Директор на Дирекция ОДОП. И началният момент на претендираната и наречена законна лихва/ която всъщност е мораторна лихва за забава/ е не от датата на влизане в сила на Решението на Директор на Дирекция ОДОП- отменително, а от датата на издаване на Ревизионния акт и това е в разрез с цитираното Тълкувателно решение, още повече, че съдът не притежава правомощия да изменя иска/ в това число и да определя друг период, различен от заявения от ищеца, тъй като това право е предоставено само и единствено на ищеца. На второ място, по делото липсват доказателства ищецът да поканил Директор на Дирекция ОДОП или НАП да заплати полагащото се обезщетение и да е налице отказ за заплащането му, при което липсва и втората предпоставка-покана за заплащане на обезщетение. Всичко това води до недоказаност и неоснователност на този иск и предполага отвърлянето му

По иска за заплащане на сумата от 960 лева – заплатено адвокатско възнаграждение в хода на административното обжалване на Ревизионния акт.

От доказателствата по делото е установено, че на 01.06.2022 година след издаване на Ревизионния акт от 26.05.2022 година ищецът е сключил Договор за правна защита и съдействие за подаване на жалба срещу издадения РА по административен ред, като адвокат Х. е депозирала жалба до Директор на Дирекция ОДОП срещу издадения РА, който е отменен именно по административен ред от страна на Директор на Дирекция ОДОП. Издаденият Ревизионен акт и Договорът за правна защита и съдействие се намират в обуславяща връзка и ако не бе издаден РА, то ищецът не би ангажирал правна защита за обжалването по административен ред. Налице е първата предпоставка- отменен незаконосъобразен Ревизионен акт в хода на задължителното административното обжалване. Доказа се и, че сумата, която е заплатил ищецът за ползване на адвокатска защита е пряка и непосредствена последица от издаването на отменения Ревизионен акт, и ако същият не бе издаден, то ищецът не би упълномощил адвокат. Нещо повече- доказа се и, че сумата от 960 лева е заплатена от ищеца на Адвокатското дружество на дата 01.06.2022 година, Адвокатското дружество е издало данъчна фактура с данъчна основа – 800 лева и ДДС в размер на 160 лева или общо сума в размер на 960 лева, а ищецът на дата 01.06.2022 година е превел по банковата сметка сума в размер на 960 лева на Адвокатското дружество, при което реално претърпяната загуба на ищеца е в размер на 960 лева, която следва да бъде репарирана. Но преди да определи крайният размер на обезщетението, съдът следва да обсъди направеното възражение за прекомерност на този заплатен адвокатски хонорар, направено в Отговора на исковата молба. С Ревизионния акт се установени задължения на ревизирувания данъчен субект в размер на 1247,73 лева главница и лихва в размер на 388,91 лева или общ размер на задължението на ревизирувания данъчен субект възлиза на 1636,64 лева и именно това е материалният интерес, върху който следва да се определи адвокатското възнаграждение. Съгласно чл.8 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, действаща към момента на сключване на Договора за правна защита и съдействие (Изм. - ДВ, бр. 28 от 2014 г., отм. относно изменението с бр. 28 от 2014 г. с [Решение № 13062 от 03.10.2019 г.](#) и [Решение № 5419 от 08.05.2020](#) на ВАС - ДВ, бр. 45 от 2020 г., в сила от 15.05.2020 г.) (1) (О.. с [Решение № 13062 от 03.10.2019 г.](#) и [Решение № 5419 от 08.05.2020](#) на ВАС - ДВ, бр. 45 от 2020 г., в сила от 15.05.2020 г., изм. - ДВ, бр. 68 от 2020 г.) за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела с определен материален интерес възнаграждението е при интерес от 1000 до 5000 лева - 300 лева плюс 7 % за горницата над 1000 лева- като полагащото се възнаграждение на адвоката е 344,56 лева. Върху тази сума следва да бъде начислено ДДС в размер на 20%- 68,91 лева или общо полагащото се възнаграждение на адвоката възлиза на 413,47 лева. Заплатеното адвокатско възнаграждение надхвърля многократно минималния размер на адвокатското възнаграждение и същото е прекомерно, като следва да бъде редуцирано до минималния размер и до този размер следва да бъде присъдено обезщетение, а за разликата над този размер до предявения размер от 960 лева-отхвърлен като неоснователен и недоказан. В този смисъл възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение е основателно.

По отношение на иска за присъждане на законната лихва върху сумата от 990 лева считано от датата на издаване на Решението за отмяна на РА -18.08.2022 година до окончателното изплащане на сумата..

Настоящият съдебен състав намира и този иск за неоснователен и недоказан, защото по същество това е мораторна лихва за забава, а не законна лихва за

забава, но по делото няма доказателства ищецът да е отправил покана до ответника оп иска за заплащане на тази законна лихва и той да е отказал да я заплати, при което искът е неоснователен и недоказан и следва да бъде отхвърлен.

С оглед изхода на спора и в съответствие с разпоредбата на чл.10 от ЗОДОВ, претенцията на ищеца за присъждане на разноски е частично основателна и в негова полза следва да се присъдят разноски, съобразно с уважената част от иска. Съгласно нормата на чл.10,ал.3 от ЗОДОВ,ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса. Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска.

В конкретния случай ищецът е заплатил държавна такса в размера на 10 лева и адвокатско възнаграждение в размер на 960 лева с включен ДДС, което договорено в Договора за правна защита и съдействие и платено от ищеца на дата 07.09.2022 година . Съобразно с уважената част от иска в полза на ищеца следва да се присъдят разноски в размер на 851,14 лева.

В полза на ответника по иска следва да се присъдят разноски съобразно с отхвърлената част от иска по аргумент от чл.10,ал.4 от ЗОДОВ (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.), сочеща, че съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37 от Закона за правната помощ](#).

Искът е отхвърлен само за сумата от 546,53 лева . Съгласно чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 240 лева, а по административни дела с материален интерес възнаграждението е от 100 до 360 лв. На тази плоскост делото не представлява правна и фактическа сложност, проведено е едно съдебно заседание, на което е взел участие юрисконсулт Н., при което полагащото и се юрисконсултско възнаграждение следва да бъде в размер на 100 лева. В полза на ответника по иска следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение съобразно с отхвърлената част на иска в размер на 12,25 лева.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от горното и на основание чл.203 АПК,вр.с чл.1,ал.1 от ЗОДОВ, Административен съд С.-град

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ- ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ

НА Н. Л. П. ОТ ГР. С. СУМАТА ОТ 1440 ЛЕВА-обезщетение за претърпени имуществени вреди-заплатено адвокатско възнаграждение в хода на подаване на писмено възражение и допълнение към възражение срещу съставен РД № Р-22221220006894-092-001/13.09.2021 година, сума в размер на 544 лева- заплатен превод на документи и сума в размер на 1486 лева- обезщетение за направени разходи за превод на документи, представени с възражението и допълнение към възражението срещу съставения РД Р-22221220006894-092-001/13.09.2021 година, сума в размер на 413,47 лева- обезщетение за претърпени имуществени вреди- заплатено и редуцирано адвокатско възнаграждение за ползвана адвокатска защита за подаване на жалба по административен ред срещу Ревизионен акт № Р-22221220006894-091-001/26.05.2022 година, отменен с Решение №1303/18.08.2022 година на Директор на Дирекция ОДОП и сума в размер на 30 лева- обезщетение за направени разходи за превод на документи, представени с жалбата срещу издадения Ревизионен акт № Р-22221220006894-091-001/26.05.2022 година, отменен с Решение №1303/18.08.2022 година на Директор на Дирекция ОДОП.

ОТХВЪРЛЯ ИСКА НА Н. Л. П. ОТ ГР.С. СРЕЩУ НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ-ГР.С. ЗА ЗАПЛАЩАНЕ НА ОБЕЗЩЕТЕНИЕ ЗА МОРАТОРНА ЛИХВА/НЕПРАВИЛНО НАРЕЧЕНА ЗАКОННА ЛИХВА/ ВЪРХУ ГЛАВНИЦАТА ОТ 3470 ЛЕВА, СЧИТАНО ОТ 26.05.2022 ГОДИНА ДО ОКОНЧАТЕЛНОТО ИЗПЛАЩАНЕ НА СУМАТА, ЗА ЗАПЛАЩАНЕ НА ОБЕЗЩЕТЕНИЕ ЗА МОРАТОРНА ЛИХВА ЗА ЗАБАВА ВЪРХУ СУМАТА ОТ 990 ЛЕВА, СЧИТАНО ОТ 18.08.2022 ГОДИНА ДО ОКОНЧАТЕЛНОТО ИЗПЛАЩАНЕ НА СУМАТА , КАКТО И ИСКА ЗА ЗАПЛАЩАНЕ НА ОБЕЗЩЕТЕНИЕ ЗА ПРЕТЪРПЕНИ ИМУЩЕСТВЕНИ ВРЕДИ- ЗАПЛАТЕНО АДВОКАТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ ЗА ПОЛЗВАНА АДВОКАТСКА ЗАЩИТА ПО ПОДАВАНЕ НА ЖАЛБА СРЕЩУ ИЗДАДЕНИЯ РЕВИЗИОНЕН АКТ № Р-22221220006894-091-001/26.05.2022 година, отменен с Решение №1303/18.08.2022 година на Директор на Дирекция ОДОП ЗА РАЗЛИКАТА НАД 413,47 ЛЕВА ДО ПРЕДЯВЕНИЯ РАЗМЕР ОТ 960 ЛЕВА.

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ- ГР.С. ДА ЗАПЛАТИ НА Н. Л. П. ОТ ГР.С. СУМАТА ОТ 851,14 лева- РАЗНОСКИ ЗА ПРОИЗВОДСТВО ПРЕД АССГ СЪОБРАЗНО С УВАЖЕНАТА ЧАСТ ОТ ИСКОВЕТЕ.

ОСЪЖДА Н. Л. П. ОТ ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ- ГР. С. ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ В РАЗМЕР НА 12,25 лева СЪОБРАЗНО С ОТХВЪРЛЕНАТА ЧАСТ НА ИСКОВЕТЕ.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК ,ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: